

Sygn. akt I ACz 517/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek

Sędziowie: SA Jerzy Bess

SO (del.) Beata Kurdziel (sprawozdawca)
po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r. w Krakowie
na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu
Inwestycyjnego (...) we W.
przeciwko H. J. i R. J.

ozapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na zarządzenie Przewodniczącego Składu Sądu
Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 22 lutego 2016r., sygn. akt I Nc 54/16
postanawia:
oddalić zażalenie.

Uzasadnienie

postanowienia z dnia 6 kwietnia 2016 r.

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Krakowie zarządzeniem z dnia 22 lutego
2016 r. zwrócił pozew o zapłatę, wniesiony przez (...)
(...) Fundusz Inwestycyjny (...) we W. przeciwko H. J. i
R. J. w sprawie o sygn. I Nc 54/16.

W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, iż strona powodowa składając przedmiotowy
pozew w postępowaniu upominawczym uiściła opłatę od pozwu w kwocie 1.000 zł powołując
się na treści przepisu art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w
sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r. poz. 1025 ze zm.), stosownie do którego w sprawach o
roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z
dnia 29.08.1997r. prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm.) opłata stosunkowa
wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30zł.

i nie więcej niż 1.000zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że strona powodowa dochodzi zapłaty od pozwanych nie na
podstawie dokonanej z pozwanymi czynności bankowej, jaką zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 3 i
ust. 2 pkt 2 Prawa bankowego, jest zawarcie umowy kredytowej, lecz na podstawie umowy
przelewu wierzytelności dokonanej pomiędzy stroną powodową a pierwotnym wierzycielem-
bankiem. Zgodnie z art. 5 ust. 4 Prawa bankowego działalność gospodarcza, której
przedmiotem są czynności, o których mowa w ust. 1 art. 5 Prawa bankowego (czynności
bankowe) może być wykonywana wyłącznie przez banki z zastrzeżeniem ust. 5, zgodnie z
którym jednostki organizacyjnej inne niż banki mogą wykonywać czynności, o których mowa
w ust. 1, jeżeli przepisy odrębnych ustaw uprawniają do tego. Z tych przyczyn, jak stwierdził

Sąd Okręgowy, strona powodowa winna uiścić opłatę stosunkową od pozwu obliczoną od wskazanej przez nią wartości przedmiotu sporu- tj. w wysokości 32.854 zł. Brak uiszczenia opłaty w tej kwocie skutkowało zwrotem pozwu na podstawie art. 130² K.p.c.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożyła strona powodowa, zaskarżając je w całości oraz podnosząc zarzut naruszenia przepisu art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i uznanie, iż strona powodowa winna uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż 1.000 zł. W oparciu o przedmiotowy zarzut wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, zasądzenie od strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego oraz zwrot uiszczonych opłat od zażalenia.

W uzasadnieniu zażalenia strona powodowa podniosła, że w niniejszej sprawie dochodzi roszczenia wynikającego z umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 11 stycznia 2007 r. zawartej przez pozwanych z (...) Bank S.A. W okolicznościach sprawy kwestią bezdyskusyjną jest, że źródłem roszczeń strony powodowej jest umowa kredytu, a zatem roszczenie strony powodowej wynika z czynności bankowej. Umowa przelewu nie jest natomiast źródłem tego roszczenia. Wierzytelność nie powstała na skutek zawarcia umowy przelewu. Gdyby tak było, strona powodowa wraz z pozwem przedłożyłaby jedynie sam poświadczony za zgodność z oryginałem odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r., który byłby wystarczający do wykazania podstaw zgłoszonych roszczeń. Skutkiem przelewu wierzytelności była jedynie zmiana podmiotu uprawnionego do dochodzenia roszczenia, nie zmieniło się jednak pierwotne źródło roszczenia.

W zażaleniu zostało podkreślone, że nie ma znaczenia fakt, iż strona powodowa nie jest bankiem w rozumieniu art. 2 Prawa bankowego. Ustawodawca w art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oparł się bowiem wyłącznie na kryterium przedmiotowym. Wskazany przepis w swej treści nie zawiera sformułowania o czynności bankowej „dokonanej bezpośrednio z bankiem”, którym to ustawodawca posłużył się w przepisie art. 786² § 1 K.p.c., z którego wynikało, że z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu mógł wystąpić tylko bank.

Strona powodowa wreszcie wskazała, iż wynikające z art. 13 ust. 1a u.k.s.c. ograniczenie opłaty sądowej od pozwu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, miało na celu poprawę w sprawach o te roszczenia sytuacji nie powodów, a pozwanych poprzez obniżenie ich kosztów, które ostatecznie będą musieli ponieść. Ponadto, przedstawiona w zażaleniu wykładnia wskazanego przepisu znajduje potwierdzenie w orzeczeniach Sądu Apelacyjnego w Katowicach (postanowienie z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. V Acz 65/15) oraz Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu (postanowienie z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. akt I Acz 45/16).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Trafne jest stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym roszczenie strony powodowej nie mieści się w kategorii roszczeń wynikających z czynności bankowych, o

których stanowi art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ograniczający maksymalną kwotę stosunkowej opłaty od pozwu wynikającej z ogólnej

regulacji ust. 1 tego przepisu.

Sąd Apelacyjny w Krakowie o kwestii dotyczącej tego, w oparciu o który z przepisów tj. art. 13 ust. 1 u.k.s.c. czy art. 13 ust. 1 a u.k.s.c. należy ustalić wysokość opłaty w sprawie, w której podmiotem inicjującej postępowanie sądowe jest fundusz sekurytyzacyjny, który przed wszczęciem postępowania nabył wierzytelność dochodzoną pozwem od banku w umowie cesji, rozstrzygał już w sprawach o analogicznym stanie faktycznym niepublikowanym postanowieniem z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. I ACz 170/16. W orzeczeniu tym stwierdzono, iż dla wypełnienia przesłanki przepisu art. 13 ust. 1 u.k.s.c. nie jest wystarczające sięgnięcie do pierwotnej czynności prawnej, która wygenerowała dług po stronie pozwanego, tj. do umowy kredytowej, jaką pozwany zawarł z bankiem. Równoważną podstawą roszczenia jest w tym wypadku umowa cesji wierzytelności, która jest decydującą dla istnienia legitymacji czynnej w ramach przedmiotowego sporu. Sąd Apelacyjny wskazał, że cesja wierzytelności wynikającej z bankowej umowy kredytowej nie należy do zdarzeń prawnych, które są „związane z istotą stosunku” prawnego (stosunku kredytowego) w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Czynność ta stanowi autonomiczne źródło stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu bankowego łączącej innej podmioty. Przepis art. 13 ust. 1a u.k.s.c. znalazłby zastosowanie, gdyby stroną postępowania był z jednej strony bank, a z drugiej kredytobiorca. Skoro w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia ze sporem pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, lecz ze sporem między nabywcą wierzytelności, a kredytobiorcą, to spór taki w ocenie sądu nie jest objęty regulacją wskazanego przepisu. Sąd Apelacyjny uznał, że choć również druga z dokonanych czynności, która legła u podstaw procesowego roszczenia stanowi czynność bankową objętą regulacją (art. 5 ust. 2 pkt 5), to mogłaby ona znaleźć zastosowanie jedynie w sytuacji sporu między stronami tej czynności, nie zaś między pierwotną stroną tej czynności, a nabywcą wierzytelności. Nabywca ten bowiem nabywając wierzytelność od banku nie stał się stroną czynności bankowej, lecz beneficjentem wierzytelności z niej wynikającej. Za takim stanowiskiem przemawia również celowościowa wykładnia przepisu art. 13 ust 1a, który został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 12 listopada 2015 r.). Z uzasadnienia projektu ustawy wprowadzającej również tę regulację wynika, że wiązała się ona z koniecznością dostosowania przepisów prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt P 45/12, dotyczącego niezgodności z Konstytucją przepisów ustawy -

Prawo bankowe, przyznających bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych. Przedstawione stanowisko Sąd Apelacyjny w Krakowie w pełni podtrzymał w postanowieniu z dnia 16 lutego 2016 r. wydanym w sprawie I ACz 209/16. Powyższą argumentację przyjmuje jako własną również Sąd Odwoławczy w składzie rozstrzygającym niniejszą sprawę.

Jedynie tytułem uzupełnienia, mając na uwadze treści uzasadnienia zażalenia, należy stwierdzić, iż dla oceny omawianej kwestii nie może mieć znaczenia fakt posłużenia się przez ustawodawcę w art. 786² § 1 K.p.c. sformułowaniem „czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem”, którego to w art. 13 ust. 1a u.k.s.c. ustawodawca nie zamieścił. Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka okoliczność miałaby zasadnicze znaczenie wyłącznie w sytuacji, w której oba przepisy były wprowadzane w drodze tej samej nowelizacji, co rzeczywiście pozwalałoby czynić pewne założenia co do intencji ustawodawcy. Dla wykładni art. 113 ust. 1a u.k.s.c. nie może mieć natomiast znaczenia treść przepisu uchylanego ustawą, którą dokonywano przedmiotowej nowelizacji ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (ustawa z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz

niektórych innych ustaw - Dz.U. z 2015 r., poz. 1854). Oba przepisy w założeniu ustawodawcy nie miały równocześnie funkcjonować, a należy pamiętać, że ustawodawca może wprowadzając nowe przepisy dokonywać optymalizacji ich brzmienia. Przedstawiona w zażaleniu argumentacja nie podważa zatem wykładni art. 113 ust. 1a u.k.s.c., za którą opowiada się Sąd Apelacyjny.

W konsekwencji należy zatem stwierdzić, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż uiszczona przez stronę powodową opłata od pozwu w kwocie 1.000 zł była niepełna, w związku z czym Przewodniczący w Sądzie Okręgowym trafnie zwrócił pozew na podstawie art. 130² K.p.c. bez wzywania pełnomocnika powoda do prawidłowego opłacenia pisma.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji postanowienia, podstawie art. 385 K.p.c. w zw. z art. 397 § 2 K.p.c. i art. 398 K.p.c.